

Slova pro první list

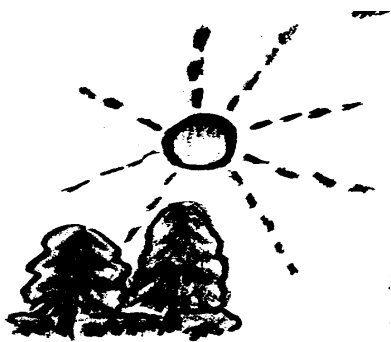
Martiatis

Okénko do kroniky

Tentokrát nepřehlédněte ani dovětek, je v něm ukrytá důležitá informace pro všechny, které tato akce zaujala !

Co takhle něco pro přírodu ?

Sázení stromků za blbce
8.4.1995
Soběšín

Tato narychlo organizovaná akce neoplývala sice velkou účastí, ale myslím, že to stačilo. Co, kde a kdy se koná jsem se doslechl z rádia v úterý večer. Nevím co to mělo za smysl, ale organizátoři nevzkázali ani nezanechali v rádiu žádný kontakt. Pídění bylo úspěšné a tak akci přebírá do svých rukou Brouk, kterýžto nakonec nejede. Soběšín není daleko od Prahy (asi 80 km) ovšem po dráze je to půldenní výlet. Z tohoto důvodu se scházíme v nekřesťanskou hodinu 5:50.

Na nádraží v Čerčanech nás jednostranně vítá sníh. On je rád, my ne. V Soběšíně vystupujeme kolem 9 hodiny. U vlaku opravdu stojí člověk jenžto nás vede pod stráž kterou je třeba osázet. Lidí je zde požehnaně a tak se dodnes divím, že všichni přežili. Vemte si to, že na 1 m od sebe kope třebas 15 lidí motykou do dosti kamenité strážě.

Odbila 10:30 a první várka stromků padla již do země. Následuje občerstvení z vlastních zásob a začínám prosazovat odchod. Nikola říká: „ Zachvíli půjdeme, přece už nepřivezou další sazenice.“ Chvilí uběhla rychle a stromky jsou tu. Od závazku, že každý ještě jeden trs, setrváváme až do konce. Nutno dodat, že Nikola dobře odolává častým prosbám o zanechání práce a odejít pryč. Na konci obdržíme diplom a odcházíme na ČD zastávku Kácov. Dětem říkáme : „Vlak, kterým jedeme domů, zde nestaví.“ Po hodině cesty zjišťuji nepříjemnou

věc. Vlak nejede 17:47, nýbrž 16:47. Tempo cesty se výrazně zrychluje a tak pět minut před odjezdem lokálky vbíháme do vesnice. To mezitím stačilo začít a přestat dost hustě sněžit. Celou tuto cestu již známe. Jestlipak víš kdy jsme šli tímto krajem a končili jsme před Kácovem ?

Murphyho zákony se opět potvrdily. Pospícháte-li na vlak, nádraží je zásadně několik km za vesnicí. Monty má natažené kolenní vazy, ale přesto stíháme. Ve vlaku Wendy utrousila: „Příště na výpravu s někým normálním.“ Před 7:40 večerní stojíme u školy. Ještě se vrátím k názvu akce sázení stromků za blbce. Na každý zasazený stromek mohl dotyčný umístit kartičku, tzn. napsal na ní jméno toho blbce. Využili jsme této věci a zasadili stromek za všechny známe Tuláky i netuláky, za některé i 2x (třeba za Brouka).

Účastníci: Wendy, Konopík, Rákosníček, Monty, Pytlák, Iveta, Nikola, Beruš

Výprava se povedla. Všechny může hrát u srdce, že se najdou lidé kteří umí přírodě pomoci a dle místní situace bylo vidět že jich je hodně. Počasí se vyčáslilo, i když tu a tam sněžilo.

Za rok Ahoj, TULÁCI !!!

Důležitý dovětek:

Přišlo psaní od pořadatelů, že tato akce se koná letos v sobotu 13. dubna.

Kdo tedy chcete prožít legraci a zasadit něco živé zeleně, počítejte s tímto termínem.

Podrobnosti dáme ještě včas vědět!

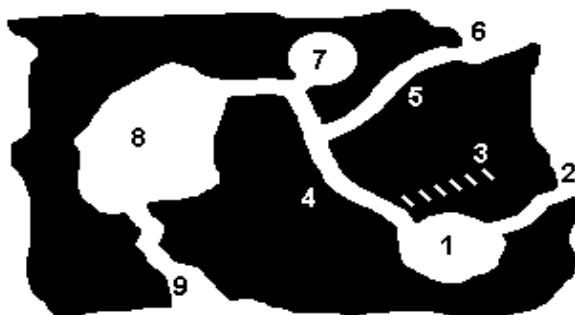
H R A D S N Ě H O V É K R Á L O V N Y

Tato architektonicky velmi pozoruhodná stavba se nachází na severu naší republiky v Lužických horách, nedaleko vrchu Jedlová, zhruba 6,5 km od hranic s Německem. Byla objevena náhodou několika sáňkaři, kteří se propadli dovnitř (Hrad Sněhové královny, jak jsme tento komplex několika výstavných místností nazvali, se totiž nachází 3 m pod povrchem). Sáňkaři ihned uvědomili požárníky, ti uvědomili policii a ta uvědomila nás - Archeologickou fakultu města Prahy. Rozjeli jsme se ihned na místo sáňkaři udané. Po několikadenním bloudění jsme se do Hradu také propadli. Průzkum ukázal toto: Tak zvaný Hrad Sněhové královny je ve skutečnosti jakýsi podzemní zámek o třech místnostech spojených širokou chodbou.

PLÁNEK:

- 1 - hlavní místnost, nejvíce uzavřená a opevněná, není příliš bohatá na výzdobu
- 2 - východ z Hradu
- 3 - zborcené schodiště, které zřejmě sloužilo jako vchod do přijímací (hlavní) místnosti
- 4 - hlavní chodba, spojující všechny komnaty Hradu
- 5 - tobogan, sloužící jako vchod
- 6 - vstup na tobogan
- 7 - malá rohová uzavřená místnost nazvaná Přemýšleci
- 8 - nejvýstavnější místnost Hradu bohatá na výzdobu
- 9 - východ z hradu.

Hrad Sněhové královny

FOTOGRAFIE:

1 - objevitelé Hradu (zleva): prof. Malíček, prof. Wendy, doc. Sluně a prof. Vevera. Při práci nám v neposlední řadě pomáhala i doc. Medule, která se nejspíš právě nachází uvnitř stavby spolu s prof. Rákoskou, která na fotografii také není

2 - výše okomentovaný vstup do hradu - tobogan

3 - část hlavní chodby

4 - část hlavní místnosti (bohužel nešla vyfotografovat příliš dokonale)

fotografie nejsou bohužel k nalezení

Wendy

Kdo z Tuláků by neznal Vikingskou nebo-li Vítr ví? Ale už jste se setkali s její novou verzí, která vznikla v hloučku tuláckých jezinek na Tolštejnské lyžařské výpravě 20.1.1996.

Míša ví

Wendy - Hádě, anti s.r.o.

Ami

1. Když Tvé tváře čelí mrazu,
Dmi Ami
na svahu se nevzdáváš.

Když se zmrzlý zvedáš z ledu,
G Ami
za vlekem se vydáváš.

C G

R: Míša ví, Míša ví,

C G

kolik větrů vypustíme,

Dmi Ami

lyžím, zdá se, nepoví,

G Ami

kdy se vlekům uleví.

2. Sám-li jedeš napříč svahem,
brázdíš černou sjezdovku,
radši najdi k hradu klíče
a jdi si hrát na schovku.

R:

3. Nejsou nutné nové lyže,
pročpak máslem (Perlou) mazané?
Buzolu si s sebou neber,
sjezdovky jsou značené.

R:

4. Každý vlek má jeden konec,
kde se lyžař zastaví,
sjezdovka má také místo,
kde se Vašek vyválí.

Básně

Stalo se mi v dobách před Tuláky, že jsem v sále plném lidí naprosto nepřipraveně recitoval své básně a ti naslouchající tleskali. Když se mi do rukou dostaly básně, které napsala Wendy, rozhodl jsem se zprostředkovat jí ten zvláštní pocit z potlesku za její dílka. Příležitost se naskytla na vánoční výpravě. Část z celého cyklu básní teď uvádí i tento Semtamník.

JARO

Wendy

Jaro je víla v závoji z vůní,
zlatá korunka na hlavě trůní,
létá sem tam zkřehlou zemí,
je to sladké probuzení.

Každý spěchá z říše snů,
do řetězu slunných dnů.

Stromy, květy, tráva voní,
louka je ráj vraných koní.

Spěchej! Víla jinde kouzlí zas!
Utíkej tam! Už je čas!

LÉTO

Wendy

Slunce už září na plné pecky,
zahradník léto obul si kecky.

Vzal motyku, taky rýč,
on je totiž velký dřič.

Sází první květiny,
přidává jim zeminy.

Sází další, potom třetí,
ojoj, jak ten čas letí.

Neví, kam ten čas utíká,
potřebuje pomocníka.

Pomůže mu přítel, slunce,
vyřádl se na meruňce.

Vždyť ta sladká meruňka
je jak sestra od slunka.

Léto dělá, co je třeba,
aby v zimě bylo chleba.

NEJLEPŠÍ ŠLEHAČKA

Wendy

Teď se vznesu jako pták,
poletím až do oblak.

Přinesu vám modré z nebe.
Jeje! To to modré zebe!

Máte rádi šlehačku?

Nejlepší je z obláčků,
ta teď půjde na dračku.

Ušlehám tu nej, nej, nej,
ale hvězdy taky chtěj.

A lidé jim rádi dají,
ač se nejdřív upejpají.

Chceš to všechno taky mít?
Můžeš! Stačí jenom chtít.

DOBRODRUŽNÁ CESTA

Nápad zahrát si Dobrodružnou cestu s Tuláky jsem nosil v hlavě již delší dobu. Měl jsem v plánu zatáhnout do ní i velké Tuláky, kteří by měli speciální role. Protože se však až na výjimky velcí slézají na schůzku nešťastně během celého jejího průběhu, rozhodl jsem se dál nečekat na příhodný okamžik a ze svého plánu slevit. Vzal jsem si k ruce knížku, která se jmenuje *HRY PRO ŽIVOT*, nastudoval příslušnou kapitolu a upravil hru pro Tuláky.

Představte si, že se vydáváte na cestu, během níž prožijete čtyři různá dobrodružství. Podmínkou je, aby příběh nekončil tragicky a aby jste se vrátili zpět do místa, odkud jste vyšli.

Pracuje skupina, která si rozdělí role. Výsledkem práce má být reportáž z cesty a ilustrace. Vše co nejdokonaleji provedené (naše skupiny byly čtyři, měly cca 3-4 členy a čas přibližně hodinu. Jejich práce jsou tu uvedené tak, jak je postupně předvedly).

Toto jsou tedy výsledky tuláckých Dobrodružných cest...

1

Skupina složená z Malíčka, Medulky, Čertíka a Lucky Suché odevzdala práci v podobě dvou papírů: obrázku s palmami, stanem, židlemi u stolu, na němž ležela hromádka kostí, a dvojici líbajících se lidí. Na

Naše skupina se vydala na jsme se v Americkém přístavu Uprostřed Tichého oceánu jsme svým ocasem, Malíček se posral, pronikavý zápach, odplaval a byly na břehu tohoto ostrova. tak to nebylo, byl tam kluk jménem dokonce sympatický. Po pár dnech

němu do chýše s hezkými úmysly. Byly 2.00. v noci, takže ostatní spaly. Byl tam a já mu to řekla, on mě to také řekl a sedli jsme si. Zrovna jsme byli v tom nejlepším, když jsem na jeho stolu uviděla lidské kosti. V okamžiku jsem poznala, že je to lidožrout. Odkopla jsem ho a běžela za kamarádkami, které jsem upozornila a odpluly jsme na druhou stranu ostrova. Pak jsem 3 dny probrečela. Další den jsme se vypravily do pralesa. Byla tam spousta živočišných druhů, hlavně hadů. Naneštěstí jeden z těch jedovatých užtknul Lucku. Bylo to děsné, Lucka už pomalu umírala. Každý z nás se jí snažil pomoci, ale bylo to marné. Pomalu jsme jí oplakávaly, když náhle někdo zahoukal. Ano: byl to Tarzan. Vysál Luce jed z rány a pak jí tu ránu obvázal. S Tarzanem jsme se rychle seznámily. Po dlouhé době jsem se ho zeptala na Tomáše. On mi řekl, že Tomáš žere lidi jen v období sucha, jinak je naprosto neškodný. Čertík se znovu zabouchl a vydaly jsme se zpátky za Tomem. Zase jsme se spřátelili a pravidelně jsme mu dávaly kusy lidského masa z domorodců. Expedici v pralese jsme dokončily s Tarzanem. Ochraňoval nás. Učil nás skákat po liánách. Dařilo se nám, kromě Medulky, která spadla na hlavu a od té doby je praštěná. Pak jsme šťastně dojely a Meduli jsme obkládaly hlavu a zanedlouho se vzpamatovala. Dojely jsme šťastně do přístavu HING-JANG-TO. Všichni nás zuřivě obdivovali.

2

Bob + Mirek + David = Superpříběh

Práce jediné klučičí skupiny měla spoustu obrázků, které se ukazovaly v průběhu čtení.

Jeli jsme na ostrovy u Austrálie. Mimo štipajících ovádů a lidožroutů požírajících sušenky. Abyste rozuměli, minulý rok byl veliký požár, upeklo se při něm 50 členů kmene, dodnes je používají jako sušenky. Pozval nás sem náčelník kmene, který je náš strýc. Ale už k dobrodružství. Jeli jsme poznat nedaleké chrámy. Dojeli jsme na místo posvátné země obehnané ze všech stran chrámy různých bohů. Rozhodli jsme se jít do chrámu boha smrti. U vchodu do jeskyně stála velká masožravá kytka. Kytka si nás naštěstí nevšimla. Došli jsme až k trůnu. Na jeho opěradle byla vyobrazena hlava boha smrti. V jeho očích se leskly červené rubíny. Od začátku jsme nevěděli, co teď víme. Když jsme šli jeskyní, fotili jsme bleskem. Strážce si myslél při zablesknutí, že se bůh zrození dere do jeho chrámu. Chtěl na nás poslat stráž, ale naštěstí jsme vyklouzli. Tentokrát jsme zvolili jinou volbu. Šli jsme 10 km na nejbližší zastávku vlaku. Po 5 hodinách čekání jsme se dočkali. Ani nevím, kam jsme jeli. Vystoupili jsme v hustém lese. Po hodině prodírání jsme viděli Jana

Bartošku jak vykonává svou potřebu. Šli jsme dál. Najednou Bartošová, Bílá, Zedníček, Dinzbiera, Bohdalovou atd. Přijel dvacetipatrový dort a paf. Vyskočí z něho Václav Havel a pochopili jsme, že to jsou jeho 51 narozeniny. Docela nás mezi ně přijali. Byli jsme na mol. Po perném večírku jsme se chystali odjet domů. Když jsme se prodírali pralesem k letadlu, zaslechli jsme zvuk samby. Šli jsme se podívat, co se děje. Předseda ODS Klaus ležel na bambusové podložce a nějaká žena mu dělala pedikúru. Asi ho to moc bolelo, protože jeho chování se podobalo splašené opici. Nechtěl jsem věřit, že je to Václav Klaus, protože z důvěryhodných zdrojů vím, že by měl Václav Klaus být právě na návštěvě Německa. Pak už si jen pamatuji, že nás chytla ostraha a něco nám píchla. Byla to asi droga. Bylo to velice příjemné ale největší zážitek z toho měl můj kolega Vomáčka, který pravidelně v letadle zvrací. Tentokrát si ani nevzdechnul. Prostě krása.

3

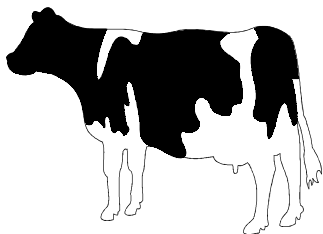
Když jsem vyjádřil přání, aby se skupina na svou práci podepsala, dostal jsme od skupinky, kterou tvořily Rákosníček, Jířa, Paleček a Monty, balíček nadepsaný takto:

To je od nás. Kecá, vod nás, nevěř jí

Nevěř jí, neví co mluví, je na moll. Všichni kecaj, to je vodemně

Jejich vlastní literární část práce (k níž autorky dodaly několik celostránkových ilustrací) pak byla krátká, takováto:

Skupina vědců se vydala na dalekou cestu, na orientační běh po stopách slečny Mihalovičové (nebo paní). Nikola šla do JZD a proto jsme ji museli následovat. Tam jsme museli podojit všechny krávy. Jedna byla obzvlášť podezřelá, nedala se dojit, později jsme se dozvěděli, že to Nikola. Jako druhý úkol bylo vyndat slepičí trus z jejich..., Další zastávka byla u Milouše, né to tam nepiš, u MUDr. jsme si vzít bombu a brejle a počítali jsme velrybě zuby, setkání s dentistkou. Objali jsme se s medúzou, dostali rejnoka. Nikola nám zatím ujela na velbloudu jsme si nafoukli slona, kterýho měl Palda náhodou v záchrany. Ráno jsme se probudili na špičaté hoře. Nikola nasadila si mačky, srovnala si azimut a opět nám zmizela. Našli jsme ji doma u plotny, jak nám vaří vajíčka na tvrdo (nesla si je z JZD, ještě dnes to u nás zavání) a indický čaj s příchutí mořských řas a mléko (z kokosu).

4

profesoři: Dáda, Wendy, Kapuca, Solárka, Beruš = **Expedice "Správná čtyřka"**

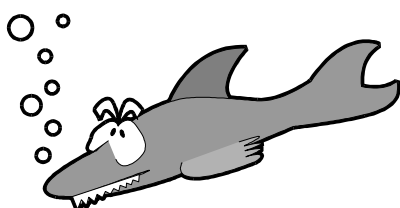
Poslední skupinka měla spoustu drobných ilustrací přímo v textu. A ten sám byl nejdelší a podle mého mínění i nejlepší ze všech uvedených.

DOBRODRUŽSTVÍ PRVNÍ - SETKÁNÍ S YETTYM

Po strastiplné cestě letadlem jsme se konečně dostali na vrchol světa, tj. na severní pól. Naše nadšení sice částečně opadlo po poznání, že Amundsen nás již předběhl. Zapřáhli jsme "psi spřežení", čítající jednu laboratorní kysu (psi postrádáme od chvíle, kdy letadlo začalo povážlivě klesat a psi museli být pro nadměrnou váhu vyhoštěni). Po několika dnech putování naše sáně zajely do prapodivného kaňonu, který jsme později identifikovali jako yettyho stopu. Stopu jsme samozřejmě sledovali a vše natáčeli, aby TV Nova dostala živý záznam a my tak shrábli tučný balík. Po třech kaňonech jsme narazili na chlupatou skálu, ke které jsme se slastně tiskli až do chvíle, kdy vydala podivný ječivý zvuk, který mi neustále někoho připomínal (viz podkrovní byt naší domovnice). Po kratším šoku, který zabral 118 minut jsme se konečně dovítčili, že je to Yetty obecný a kolegyně Milerová začala točit kličkou u výše zmiňované kamery. Yetty se ohnal a kolegyně Milerové vytrhl kameru, která skončila v Indickém oceánu. V tu chvíli jsme dostali nápad a vybalili jsme pytlík cukrovinek, připravený speciálně pro tuto příležitost. Yetty okamžitě zjhl a začal před námi panáčkovat a když jsme přidali i vodku, poslušně nás pohoupal na ocásku. Vše příjemné jednou končí a tak jsme s bílým kapesníkem v ruce a slzou v očku odcházeli zpět do rodné vlasti.

DOBRODRUŽSTVÍ DRUHÉ - SETKÁNÍ S OBLUDOU

Díky naší touze po dobrodružství jsme se náhle ocitli v přístavu YOKOHAMA, kde jsme se nalodili na loď jménem MACATÁ MANDA. Rozhodli jsme se vyplout na široký oceán s touhou potápět se. Připraveni čelit zákeřným útokům rozmanitého podmořského života oblékli jsme se statečně do neoprenů a pohroužili se pod hladinu. Byli jsme ohromeni podmořskou krásou a zároveň ohromeni velikostí obludy, která si na nás ihned po potopení počala otevřela svoji vrazili jsme ji do což znamená, že sotva jsme se začli Byla tak hustá a ani hýbat, natož se telefonem na loď zda prý ne, ale máme zde 1 zbrusu novou pilu, značky pilníček na nehty. Po několikadenní práci jsme se úspěšně dostali zpět.

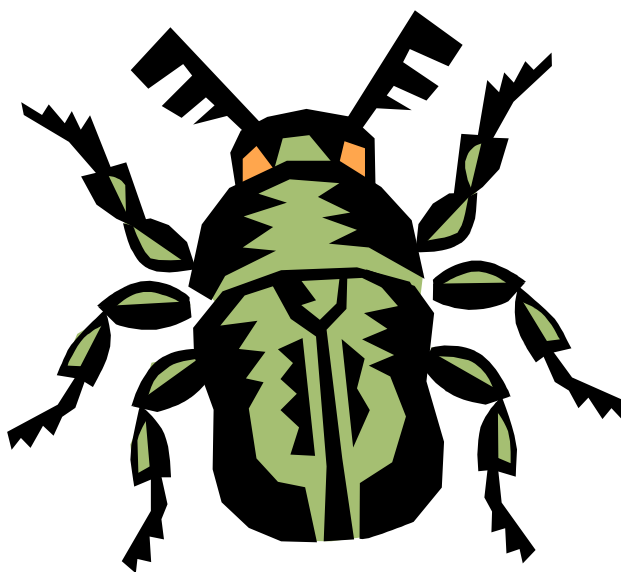
dělali zálusk. Řekli jsme, že to tedy ne a když odpornou tlamu plnou ohavných kazů a pavouků tlamy deštník. Naštěstí se nám ho povedlo otevřít odplula jako radar, zachycující vlny, zde vodní. opět kochat mořskými krásami, přepadla nás tma. černá jako připálená krupičná kaše. Nedalo se v ní pak dostat zpět na loď. Zavolali jsme mobilním by nás nemohli vysekat z této šlamastyky. Vysekat

DOBRODRUŽSTVÍ TŘETÍ - V PRALESE, OBJEVENÍ NOVÉ MASOŽRAVÉ ROSTLINY

Právě jsme dorazili na Yucatan, rozhodnutí kráčet ve stopách slavného strýce Františka Doležala - lovce orchidejí. To jsme ovšem ještě netušili, že nás čeká takové dobrodružství, že byste se klepali jako rosol. Senzačně vybaveni - zlaté přebory po babičce (20 ks), hedvábné spodní prádlo (50 ks) a nezbytné plenky Boby, které zná i krtek (140 ks), jsme se vydali do hloubi pralesa. Trny jedovatých rostlin se nám zadíraly do kůže, modrá krev telka proudem. Mačety pracovaly vši silou, ale přesto jsme postupovali pouze několik cm za hodinu. Palčivé vedro a přítulní škorpióni nám cestu nijak neulehčovali. Co chvíli nám stromy nastavovaly kořeny a drzé opice nám házely odpadky na hlavy. Přesto jsme se pomalu sunuli vpřed. Zimnice a průjem nebyli všedními. Byli jsme nuceni postavit tábor s latýrnami a ošetřovnou a odpočinout si. My muži jsme se vydali na lov a ženy zůstaly doma kousat kůže (první známka jisté zvlčilosti). Na lovu jsme se při pronásledování jelena (nebo co to bylo) dostali dost daleko od tábora. Když jsme se chtěli vrátit s prázdnou domů ozval se výkřik pomocného asistenta: "Pomóc! Pomóc! Hrůzááá!" Rychle jsme s profesorem Dadákem běželi po hlase. Na pasece jsme uviděli stát asistenta s rozšířenýma očima. Ruka mu vězela v jakési rostlině. "To je přece Dadorum obzerstvom! Nejvzácnější rostlina světa!" Byli jsme nadšeni, kromě asistenta, který teď postrádal levou paži. Úspěch výpravy nelze popřít.

DOBRODRUŽSTVÍ ČTVRTÉ - SETKÁNÍ S BROUKEM

Další dobrodružství je exotického původu. Všichni pečlivě připraveni jsme se sešli u našeho vedoucího na toaletě a odtud se vydali přesně podle mapy trasou potrubní. Potrubí bylo sice poněkud těsné - ostatně průměr 15 cm mluví sám za sebe, ale my jsme měli vše dokonale sbaleno do úzkého válečku, který nám napomáhal v příjemném postupu vpřed a naopak takové věci jako je např. kartáček na zuby či zubní pasta by nám v tomto postupu bránily. Na druhou stranu takové věci jako je např. sada salátových vidliček či pozlacená párátko po babičce jsou v případě nouze upotřebitelná či dokonce nepostradatelná se do ruličky vešly celkem snadno. Nakonec jsme se ocitli o 14 km dál a podle vedoucího jsme právě v Zastrčenicích a vylezli jsme kanálem č. 56 a odtud to šlo naším šlapohybem jako po másle až do hlubokých lesů poblíž Prčic, kde jsme rozbili tábor a po zbytek výpravy jsme obcházeli Prčice při zábavné hře s mnohoslibným názvem NA OTROKY. Ale když jsme uvážili fakt, že každému chybí v průměru 3 končetiny a odumírá zbytek jsme se rozhodli vrátit stejnou cestou do svých domovů. Už jsme ztráceli naději, že potkáme zajímavého živočicha jako u předcházejících dobrodružství, ale anděl svatý nám snad sám seslal zajímavou figurku velmi maskovanou téměř k nerozeznání od okolní flóry. Po 2 měsíčním pření jsme se nakonec shodli na trefném názvu BROUK!! Naučili jsme ho mluvit, jíst, vyměšovat, hrát na kytaru a v poslední řadě číst no a odměnou nám byl hřejivý pocit, že dnes už je velmi úspěšný pracovník Polovodičů, a. s. a vede skupinu podivných lidí - TULÁCI.

Po každém předvedení Dobrodružné cesty následoval potlesk od ostatních. Tak mohli sami autoři pocítit, jak se jejich snažení ostatním líbí.

Na úplný závěr jsem měl nachystané tři okruhy vět.

K zamyšlení:

Při jejich čtení se mělo pouze naslouchat, ale Tuláci přesto v některých okamžicích reagovali.

Jak se mi spolupracovalo s ostatními?

Vybral bych si příště ty samé děti ke spolupráci?

Dokázali jste se rychle dohodnout na tématech dobrodružné cesty?

Psaloby se vám lépe, kdyby cesta mohla skončit tragicky? (Zde z jednoho konce místnosti zaznělo naprosto jasné ANO, zatímco z druhého kategorické NE)

Podařilo se nám splnit úkol? Z jedné skupiny se ozvalo nenápadné pousmání a nesmělé NE.

Poznátky:

Kdo souhlasil, měl se hlásit.

Příběh ve skutečném světě je těžší než v takovém, kde si můžeme všechno vymyslet. Očekával jsem většinu rukou a dočkal jsem se.

Je-li ve skupině někdo, kdo vede, příběh se tvoří rychleji.

Očekával jsem totéž a nedočkal jsem se!

Lepší je, když se každý věnuje něčemu určitému, než všichni všemu.

Většina rukou byla nahoře.

Bílá a černá tečka:

Zde se neměl nikdo hlásit, také hned všichni dostali odpověď v podobě teček dobrých (bílých) a špatných (černých).

<u>Našel se někdo, kdo</u>	<u>... Zaslouží si...</u>
...neudělal ani čárku?	...černou tečku
...přímo brzdil ostatní?	...černou tečku
...všechno dělal za ty druhé?	...žádnou!
...vytvářel příběh lehce a rychle?	...bílou tečku
...nechtěl ustoupit ze svého nápadu?	...černou tečku
...naopak ustoupit dokázal?	...bílou tečku

NĚKOLIK VĚT NA KONEC:

Některé skupiny se jen stěží dopracovávaly společné linie příběhu, později však hlásily hotovo mezi prvními. Kreslení obrázků se někteří věnovali dříve, než věděli, o čem vlastně mají kreslit... Sehraný tým byl výjimkou.

Tuláci měli volnou ruku při vymýšlení událostí, náležitě toho využili a fantazií nešetřili. Příběhy jsou neskutečné, místy i vulgární (což bylo čteno bez uzardění a slyšeno bez pohoršení, ba naopak ceněno smíchem ostatních). Příště šetřte hrubými slovy a vynechte věty o dodávkách masa z domorodců! Váhal jsem, zda si nemám zahrát na cenzora. To, že jsou akční filmy i zpravodajství plná násilí, ještě neznamená, že tyto nechuť musíme kopírovat a že jde o zcela běžnou a normální věc!

Ne každé skupině se podařilo splnit úkol. Jednotlivé čtyři události na cestě nejsou zřetelné. Naprosto jasné dělení a známky týmové práce vidím u čtvrté skupiny, kde každý úsek psal jiný autor a ilustrace vznikaly až když byla většina textu hotová.

Prekvapen jsem byl reakcí na větu: Je-li ve skupině někdo, kdo vede, příběh se tvoří rychleji. Naprosto jasný nesouhlas většiny -náctiletých svědčí o věku reagujících, ale i o náčelnické, potažmo rádcovské práci. Tím ji nechci nijak shazovat! Jenom se mi zdá, že naše tulácká banda je v některých okamžicích plná zbytečně sebevědomých jednotlivců. Více kolektivního úsilí pod rozumným vedením by neškodilo.

Bylo to zajímavé a nevšední. Hry pro život mne nezklamaly, určitě do nich nahlédnu zase někdy příště.

Světlo vašim krokům, Tuláci! Váš Michal

BLÁZNIVÉ VĚTY

Na jedné z nedávných schůzek nám Myšák zadal úkoly **vymyslet co nejdelší větu, kde první písmeno všech slov bude P** a další větu **kde se jako začáteční písmena vystřídají tato: Z,M,D,R,O,T,S,CH**. Níže uvedené věty jsou pouze výběr ze všech prací.

RÁKOSNÍČEK:

Pepík pracoval pro Péťu Prcka prodáváním prťavých plyšových plží pro prťavé prcky, protože potřebuje práci.

ANONYM:

Můj záchodku, oslovuji tě s trápením důležitých radostí...

MIREK SEMECKÝ:

Pavel páčil po Petře, proto pije pivo Primus.

Marod doma stonal rád, tak chodil zutý okolo.

JITROCEL:

Sloní chobot ochotně tuhnul zimou denně, možná ráno.

ANONYM:

Máma se rozmýšlela o tátově daňové zázračné chytrosti.

ČERTÍK:

Papírový pták prskal pod postel pastelky, protože prospal ptáčnickovy pletky pod pražským prachem.

Soutěž

!!!To jsem přece já!!!

Chcete se pokusit o portrét nebo **karikaturu** některého z **našich vedoucích**? Čas si určitě najdete. Ale k ruce si vezměte něco jiného než jen obyčejnou tužku nebo propisku. Snažte se, ať obrázek k něčemu vypadá.

Hotové dílko musíte přinést nejpozději ve dvou následujících schůzkách po vydání tohoto Semtamníku.

Odborná porota v čele s **Čertíkem** posoudí všechny práce a ty nejlepší odmění. Jejich **vystavení** v klubovně je **samozřejmostí!**

☹ ☺ ☹ Umíte se přetvařovat? ☹ ☺ ☹

Ty tam jsou pro valnou většinu z vás doby, kdy jste byli malincí, nevinně průhlední, co na srdci, to na jazyku! Už se v mnohém podobáte dospělým, kteří vždy nedají najevo, co si opravdu myslí a co cítí...

Jací jste právě vy, na to neodpoví žádný test. Ten, který uvádí Semtamník, pro nás vybral Čertík. Test je převzatý (a trošinku upravený) z jednoho českého časopisu a mějte na paměti: nemusí se do každého člověka "trefit"! Zkuste si ho a sami sudte.

Jsou lidé, kteří se umějí přetvařovat, že na nich opravdu nikdo nic nepozná a jsou i takoví, kterým, když začnou lhát, červenají uši nebo začínají koktat. Někdo odmítá lhaní a přetvářku vůbec, jiný si myslí, že existují situace, kdy je ledacos dovoleno. Do které skupiny lidí patříš právě ty, to se můžeš dozvědět, odpovíš-li pravdivě na následující otázky.

Počítej si body u každé odpovědi, v závěru si podle součtu najdeš výsledek.

Dokážeš bez problémů hovořit o svých starostech?

- a) ne, spoléháš jen na sebe ... 4 b.
- b) pouze s přáteli ... 2 b.
- c) ano, klidně ... 3 b.
- d) jen o některých ... 1 b.

Jaká auta se Ti nejvíce líbí?

- a) červená ... 4 b.
- b) zelená ... 3 b.
- c) modrá ... 2 b.
- d) černá ... 1 b.

Někdo Tě pěkně doběhl. Jak se zachováš?

- a) děláš, že nic, ale jsi vztekly (-á) ... 2 b.
- b) příště si dáš pozor ... 3 b.
- c) zlostíš nevidíš ... 1 b.
- d) usměješ se a podraz vrátíš ... 4 b.

Zaspíš a přijdeš pozdě do školy. Řekneš pravdu?

- a) v žádném případě ... 4 b.
- b) nebylo by to normální ... 3 b.
- c) ano ... 1 b.
- d) jen ji trochu přikrášlíš ... 2 b.

Patříš k lidem, které druzí využívají?

- a) neustále ... 1 b.
- b) někdy ... 2 b.
- c) nikdy ... 4 b.
- d) nedáš nikomu příležitost ... 3 b.

Koupíš si drahou věc a víš, že by se doma zlobili. Co si vymyslíš?

- a) nic, poneseš důsledky ... 2 b.
- b) řekneš, že sis peníze vydělal (-a) ... 3 b.
- c) prohlásíš, že je to dar ... 4 b.
- d) začneš plakat ... 1 b.

V televizi sleduješ nejraději:

- a) sportovní přenosy ... 1 b.
- b) veselohry ... 2 b.
- c) dramata (vážné hry) ... 3 b.
- d) příběhy o lásce ... 4 b.

Někdo Tě požádá o malou službičku a Tobě se do ničeho nechce:

- a) vymluvíš se na nedostatek času ... 3 b.
- b) řekneš to na rovinu ... 2 b.
- c) všechno slíbíš a nic neuděláš ... 4 b.
- d) dáš najevo, že Tě to obtěžuje ... 1 b.

Máš potíže občas si zalhat?

- a) lžeš jen výjimečně ... 2 b.
- b) ne ... 4 b.
- c) nikdy ... 1 b.
- d) jako každý druhý ... 3 b.

Někdo před Tebou vychvaluje člověka, kterého nesnášíš:

- a) se zřejmým sebezapřením přikyvuješ 3 b.
- b) pochybovačně kroučíš hlavou ... 2 b.
- c) dáš najevo nesouhlas ... 1 b.
- d) s úsměvem to odsouhlasíš ... 4 b.

Dobrý známý Ti lže do očí:

- a) děláš, že jsi nic nepostřehl (-a) ... 4 b.
- b) ironicky mu to vytkneš ... 2 b.
- c) usmíváš se, ale mezi vámi je konec 3 b.
- d) třeba v půli rozhovoru odejdeš ... 1 b.

Nepříjemný příbuzný má narozeniny. Půjdeš mu blahopřát?

- a) ano a budeš se chovat srdečně ... 4 b.
- b) jen stroze a formálně ... 2 b.
- c) v žádném případě ... 1 b.
- d) najdeš si výmluvu, jak se vyhnout ... 3 b.

HODNOCENÍ:

12-24 BODŮ:

Jsi průzračný (-á) jako horská studánka. Na první pohled je vidět, co si myslíš a co doopravdy cítíš. Předvídat, jak se zachováš, není téměř pro nikoho problém. Snad právě proto Ti lidé často ubližují. Na druhou stranu máš vlastnosti, pro které si

Tě spousta přátel a známých neobyčejně váží. Ty si na nic nehraješ, přetvařovat se neumíš a jdeš vždy rovnou k věci, i kdyby Ti to mělo uškodit.

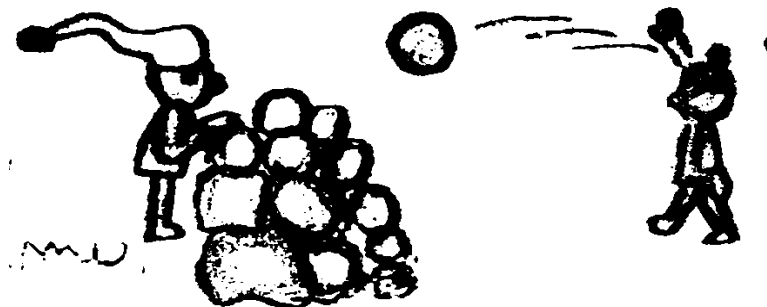
25-36 BODŮ:

Na Tobě se dá poznat, co si myslíš, jen když ochabne Tvá pozornost, nebo to jiným sám (sama) dovolíš. Není snadné Tě doběhnout, protože se umíš ovládat. Kdybys chtěl (-a) dokážeš druhým pěkně znepríjemnit život. Nemáš ve zvyku klamat, ale není-li vyhnutí, použiješ bez zaváhání zbraní svých protivníků. Nastavovat druhým nohu není Tvůj styl, ale běda tomu, kdo by to chtěl udělat Tobě.

37-46 BODŮ:

Máš výraz hráče pokeru a z očí se Ti nedá vyčíst zloha nic. Jen velice zřídka dáš znát nějaké pohnutí nebo city. Jsi dokonale nečitelný (-á). Intriky a přetvářka Ti nejsou cizí, a pokud chceš, dokážeš jich znamenitě využít ve svůj prospěch. Nesmíš však zapomínat, že když z Tvého výrazu lidé nic nevyčtou, budou si předem myslet to nejhorší.

Čertík

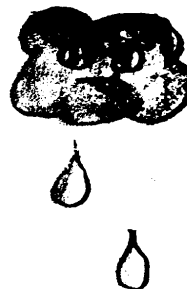
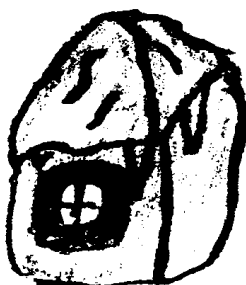

Něco pro hlavičku

KDO TO VÍ...

"A národ ležel do rána"

Komu se podaří zjistit, co zvláštního je na této větě, ten ať to co nejrychleji sdělí Michalovi. První tři odměna nemine!

* Počítáme, počítáme... *

Čas letí až neskutečně rychle. Jen nedávno jsme se setkali po prázdninách a začali počítat další tulácký rok a už tu máme opět pololetí a s ním i bodování. Tak takto vypadají body za druhé čtvrtletí a za celou polovinu roku. I zde platí to, co jsem o bodování psal v pátém Semtamníku.

II. ČTVRTLETÍ (15.11.95- 31.1.96)				I. POLOLETÍ (6.9. 95 - 31.1.96)		
1	Konopík	47		1	Konopík	120
	Rákosníček	47		2	Rákosníček	108
2	Monty Jack	45		3	Monty Jack	105
3	Wendy	45		4	Bob	103
	Bob	43		5	Solárko	101
4	Čertík	43		6	Malíček	91
	Lucka Suchá	43		7	E.T.	87
	Solárko	42		8	Pampalíny	85
5	Kapucínek	41		9	Čertík	84
6	Mirek Semecký	35		10	Kapucínek	84
7	Paleček	33			Lucka Suchá	82
	Mirek Suchý	33		11	Wendy	82
	Malíček	33			Mirek Semecký	78
8	Hádě	31		12	Veverka	78
9	E.T.	29			Pytlák	76
	Pampalíny	29		13	Mirek Suchý	75
10	Veverka	27		14	Iveta	71
	Jitrocel	27		15	Paleček	71
	Iveta	27		15	Hádě	62
11	Pytlák	23		16	Jitrocel	51
12	Dáda	19		17	Dáda	46
13	Mráček	16		18	Mráček	41

POHLAZENÍ...

Ve středu 24.1.96 nahlédla do naší klubovny během schůzky usměvavá paní uklízečka a pochválila nás za to, v jak pěkném stavu zanecháváme místnost, když z ní odcházíme. Na ten moment překvapení většina z nás ztichla, někteří jistě ani věřit nechtěli... Bylo to milé a hezké. Děkujeme!

POHLAZENÍ II. ...

Nespočítám, kolikrát jsem viděl ohrnovat některé vaše nosy nad společnými akcemi s karlínskými Tuláky. A jak ze srdce rád jsem po těchto jarních prázdninách slyšel některé z vašich hlásek upřímně říct, že byste rádi (či spíše rády) ještě do léta nějakou společnou akci prožili (-y), to se ani popsat nedá...

POHLAZENÍ III. ...

Bylo 6. prosince 1995, vypravili jsme se do kina, malého a útulného MAT - Studia, jako stvořeného akorát pro nás. Pozvali jsme i Áju s Luděkem, ale Luděk nemohl a Ája nakonec přijela sama. Malá Eliška Pexová v tu dobu měla ještě měsíc času, aby spatřila světlo tohoto světa. Ája scházela opatrně po točících schodech dolů do kina a tulácké usměvavé jezinky právě naopak stoupaly vzhůru.

"Ahoj Ájo!" ozvalo se někde uprostřed schodiště. A pak jsem uslyšel ještě jednu větu, která mi uvízla na v paměti: "Jé... můžu si J Í pohladit?" A dvě dětské dívčí ruce pohladily ještě nenarozenou Elišku a svět kolem znězněl a zkrásněl. Kéž by už takový chtěl zůstat...

Něco z knih

Tlustá domácí - Popelka Bilianová

Na kozím plácku (Haštalská ulice č.1) je v nárožním domě kořalna. Tento dům, na bývalé poměry pěkný a výstavní, neměl štěstí v majetnících, a každý, sotva dům koupil, hned snažil se jej prodat. V domě strašilo.

Noc co noc obcházela po domě v naškrobených sukních tlustá domácí s velkým svazkem klíčů. Šla po schodech nahoru, a kdo ji náhodou potkal, zle to odstonal : tlusté strašidlo jej ofouklo, že otekl jako sud a byl jako strašidlo domácí paní. Po jedenácté hodině byl by nikdo nevyšel ze dveří, ani kdyby dům hořel.

Jednou bydleli ve druhém patře domu nějakí dva inženýři nebo stavitelé, kteří zle se posmívali strašidlu a slibovali, že nikdy dřív domů nepůjdou, až po jedenácté hodině, aby potkali tlusté strašidlo. No - inženýři se smáli první den, smáli se i druhý den, a v třetí den jim smích zašel. Chodili domů ne v jedenáct, ale ke dvanácté.

Otevřeli si vlastním klíčem - nikdo by jim byl po jedenácté neotevřel ani za zlatý peníz. Inženýři šli a hned dole „porouhali“ se strašidlu, aby jen přišlo, že mu složí páni

inženýři svou poklonu. Rozsvítili si svíčky a šli po širokých schodech nahoru. - A „porouhali“ se strašidlu jen což. Nahoře nad schody v prvním patře jsou pěkné dva černé sloupy v široké předsíni. Až sem došli posměváčkové, a ne dál!

Tady si na ně počkalo záhrobní tlusté strašidlo, schované za sloupy, a teď to šlo! Nejprv jim sfoukla tlustá paní domácí svíčky, potom si je chytila „do obušku“, flák sem, flák tam - páni inženýři lítali jako kuželky, jeden sem a druhý tam, a tlusté ruce strašidla podávaly si je „ode zdi ke zdi“. Páni inženýři křičeli a volali o pomoc, ale nikdo by byl nevyšel „ani za zlaté tele“. Tlustá paní domácí „podávala si“ tak inženýry v pekelném tanci z ručky do ručky a ode zdi ke zdi, až odbila hodina duchů. Potom zmizela jako vítr, páni inženýři vyškabali se do svého bytu ve druhém patře, hlavy měli „jako škopky“, a druhý den ráno stěhovali se odtud. Páni inženýři byli pryč a tlusté strašidlo bylo ještě ve větší hrůze.

Jednou nastoupila k domácím nová kuchařka, a holky v domě hned ji varovaly, aby si nic nezačínala s noční prací a včas aby šla na lože. Ale kuchařka se jim vysmála, že se strašidel nebojí a že žádná nejsou; mrtví jsou rádi, že mají pokoj, a živých se nebojí, s těmi se již kuchařka - hromotluk vypořádá. A tak minul nějaký čas, a nebylo nic. Ale kuchařinka si ráda

chodila hezky napraná a nažehlená, a že jí k tomu den nestačil, nastavila noc.

Jednou také žehlila až do „hodiny duchů“. Potom sfoukla světlo, sebrala se do svého pokojíčka, jehož okno šlo na schody, a ulehla. Jak ulehla, slyší na schodech hlučný šustot naškrobených sukní. Kuchařka poslouchá - šustot vzdaloval se do druhého patra, a za chvíli zas se vracel dolů až do přízemku, a odtud šel šustot naškrobených sukní do patra a výše. Kuchařka poslouchá jako zajíc, a když šustot zněl zas po schodech kolem okna, nezdržela se kuchařka a praví : „K čertu - kdo to tady pořád chodí“ - nedořekla - po schodech rumpity rumpity jako botky s vysokými podpatky, naškrobené sukně šustily jako krupobití, zamčené dveře naráz vytrženy a strašidlo tu jako mračno sutek.

Kuchařka poznala, že je zle a že má co činit s duchem. Rázem byla pod peřinou, a její štěstí, že bez růžence nešla spat. Strašidlo tu bylo ze schodů „brzo jako blesk“ - jen taktak, že kuchařka mohla kříž udělat. A letem bylo na posteli - kuchařka cítila tlusté prsty, kterak tlačí a dusí ji pod peřinou, a duše v ní byla „na rozchodu“. „Chval každý duch Hospodina“ - vzpomněla si na kuchařku, a že strašidlo z ní peřinu netahalo, jala se pod peřinou modlit růženec. To pomohlo. Tlusté prsty strašidla přestaly kuchařku dusit a rdousit, slezlo z postele a jalo se chodit ve vedlejší kuchyni kolem stolu.

Teprve za hodnou chvíli odvážíla se na smrt zpocená kuchařka vystrčit hlavu zpod peřiny a slyšela strašidlo v kuchyni přecházet a naškrobenými sukněmi šustit, „jako když lítá voda na mlýnská kola“. Kuchařka horlivě modlila se růženec a tlusté strašidlo supalo v kuchyni a chřestilo klíči. V jednu hodinu strašidlo zmizelo.

Ráno kuchařka nikomu ani muk a se strachem čekala noci. Přišla noc a rázem jedenácté strašidlo tu. Ale nerdousilo již kuchařku, jen lítalo kuchyní jako mračno sutek, a to tak šustily naškrobené sukně. Ve svůj čas bylo strašidlo to tam. Třetí noc bylo zas tak. Kuchařka modlila se horlivě za růženec, a když vypršela hodina strašidlu, přihnalo se ke kuchařčinu loži.

„Děkuji ti - tys mi ulehčila. Byla jsem za živa náramně pyšná a tvrdá, a nejvíc jsem se natrápila holek pro sukně málo naškrobené. Pro dost malou chybičku házela jsem jim je zpátky, a ony celé noci na nich pracovaly. Za trest neměla jsem v hrobě pokoje - každý den jsem musila v těch naškrobených sukních vstávat z hrobu a strašit po svém domě. A ‚provinšované‘ a proplakané sukně pálily, jako by byly z rozžhaveného kovu, a kdo se posmíval mým mukám, zle jsem se mu za to odemstila. Tys mne vysvobodila modlitbou a žes tu se mnou strávila tři noci. Děkuji ti za to - nemáš to v životě ztraceno. - Když ti bude zle, také já ti přispěji“

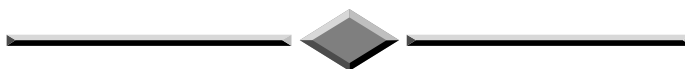
- hodina bila a tlusté strašidlo odšumělo - a ne už jako prve s naškrobenými sukněmi jako mračno sutek, nýbrž jen už „jako když vánek odplyne“. Je tomu již hodně let - ze služky se stala panička, a ta dnes je již nad hrobem.

Z knihy Podivuhodné příběhy ze staré Prahy

Máš něco, co bys rád sdělil všem ostatním?
Máš chuť stát se spoluvůrcem příštího čísla?

Tak neváhej a dej mi o tom vědět! Třeba již příště budou všichni Tuláci číst Tvé vyprávění, luštit Tvé hádanky, nebo se smát nad tvými vtipy! Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví může se objevit na těchto stránkách.

SVĚTLO TVÝM KROKŮM!

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK

(S dobrodružstvím i něhou)

č.6

Vydán jako 8. publikace

Oddílového nakladatelství * > NAKOLENĚ < *

Neprodejný materiál pro potřebu členů a přátel oddílu

TULÁCI

březen 1996, vydání prvé

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Wendy:

Reportáž z Hradu Sněhové královny

Písnička společně s Hádětem a ostatními

Básně: Jaro, Léto, Nejlepší šlehačka

Ilustrace na str.: 2, 4, 5, 9, 12, 14 (na námět Háděte a Rákosníčka)

Čertík:

To jsem přece já - soutěž

Výběr testu: Umíte se přetvařovat?

Myšák:

Hra, jejímž výsledkem byly "Bláznivé" věty

Účastníci schůzky ve středu 24.1.96:

Dobrodružná cesta

Honza:

Okénko do Kroniky

Grafická úprava

Michal: ostatní text

Tisk:

DŮM "UM"

Středisko pro volný čas dětí a mládeže

Pod strašnickou vinicí 23, Praha 10

tel.: 02 / 77 34 07, 77 20 81

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Michal Vítouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00

tel.d.: 02 / 402 64 76

tel.z.: 02 / 6112 2855, 6112 3579